

Hürriyet

GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

KÜÇÜK

Ayşegül

Taşınıyor

YAZAN: GILBERT DELAHAYE / RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

casterman

MARŞIK
KİTAP

YAZAN: GILBERT DELAHAYE
RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

KÜÇÜK
Ayşegül
Taşınıyor

MARŞIK
KITAP

casterman

"Çocuklar, taşınmamız gerekiyor."

"Taşınmak mı?.. Neden?.."

"Çünkü evimiz satılıyor."

"Ama burada rahattık."

Çocukluğumuz bu evde geçti."

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu Ayşegül endişeyle.

"Ben de tam gazetede bir

ilan gördüm: 'iki çocuklu aileye uygun, konforlu, kiralık bir daire,' diye okudu babası.

"O halde artık bahçede Engin ile oynayamayacağız, kulübe yapıp kiraz ağacına tırmanamayacağız!"

"Anneniz ve ben her yere baktık. Bu civarda hiçbir şey bulamadık. Kente yerleşmemiz gerekecek."

"Artık işime daha yakın olacağım."

"Ayrıca" diye ekledi anneleri, "sizin de okula gitmeniz daha kolay olacak."

"Daire mi?" diye endişelendi Ayşegül,

"...Peki...Pantuflla ve Bıyıklı ne olacak?.. Ya apartmana hayvan kabul etmezlerse onlardan ayrılmamız gerekir!"

"Uslu dururum," dedi Pantuflla,

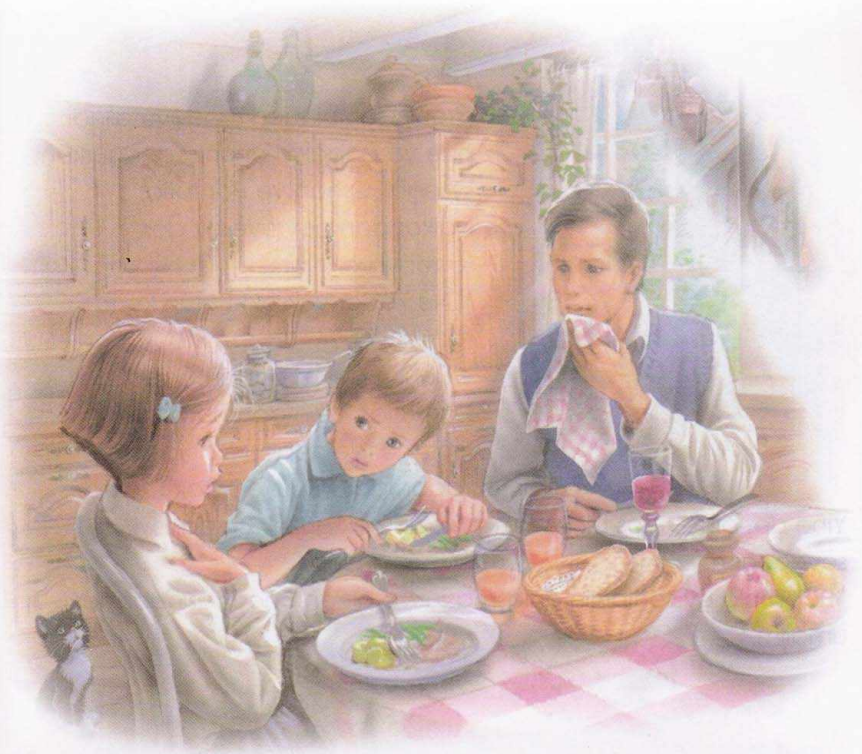
"Merdivenlerde koşmam.

Geceleri havlamam."

"Ben de," diye ekledi Bıyıklı,

"yokmuşum gibi yaparım."

“Yemek zamanı geldi. Sofraya, çocuklar, sofraya!..”

Ayşegül dalmıştı: Taşınmak, o mahalleden ayrılmaları, komşularını, okul arkadaşlarını terk etmeleri demekti.

“Evet! Sen yemiyor musun, Ayşegül?.. Yoksa, hasta mısın?..”

“Anlıyorum. Bu taşınma konusu seni huzursuz etti. Merak etme. Her şey yolunda gidecek. Pantufla ve Bıyıklı bizimle kalacak. Hem sonra yeni arkadaşlar da edinirsin. Yarın birlikte gider, şu daireye bir bakarız.”

Dairenin sahibinden randevu alındı. Anne ve babaları onunla görüşürken, Ayşegül, Orhan ve Pantufla balkondan çevreye bir göz atmaya çıktılar...

"Ne kadar yüksek! Bütün kent görülüyor."

"Benim başım döndü," dedi Pantufla, "Sizin dönmedi mi?"

"Evimiz, ileride, tepenin arkasında kalıyor. Buradan görünmüyor. Çok uzakta..."

Yine de, burası hoş bir yer, manzarası çok güzel. Bu daireyi seveceğim."

"Babamla ev sahibinin anlaşmasını ve bir an önce taşınabilmeyi umalım."

Babaları dairenin anahtarlarını almıştı.

"Harika! Taşınabileceğiz!"

"Hemen değil," diye yanıtladı babaları, "Önce bütün evi badana yapmak gerekiyor."

Engin arkadaşlarına yardıma geldi.

"O cetvelle ne yapıyorsunuz?" diye sordu Pantufla.

"Bu bir cetvel değil. Katlanan bir metre. Duvarın uzunluğunu ölçüyoruz."

"Neden?"

"Mobilyaların buraya sığacağından emin olmak için."

"Tesisatçıya telefon edeceğim," dedi babaları.

"Banyodaki su kaçırın musluğu bir an önce tamir ettirmeliyiz."

Tesisatçının yüzü asılmıştı. Çünkü küvetteki musluk bir türlü sökülüyordu.

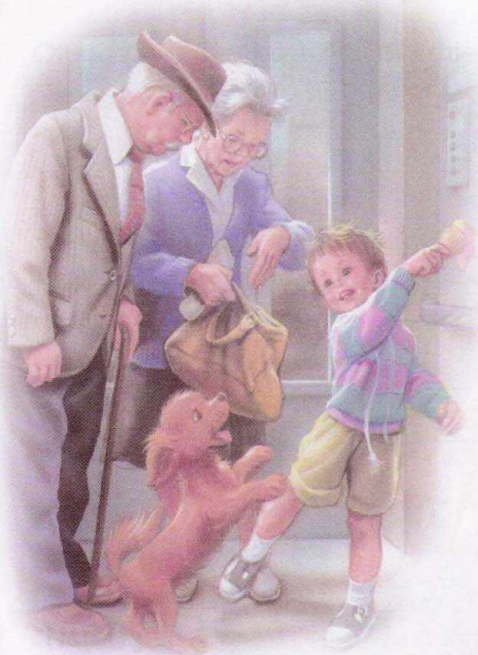
"Havv! Merhaba, tesisatçı. Bu alet neye yarıyor?"

"Musluğu sökmek için."

"Musluğu sökmek mi? Sahibim bundan hoşlanmayacak!"

"Bu köpek de amma can sıkı!"

Tesisatçı kapıyı açık bırakmıştı. Pantufla da bundan yararlanıp asansöre bindi.

"Bu küçük köpek de amma oburmuş. Kaybolmuş galiba."
"Aç galiba?!.. Dondurmana dikkat et, Engin!.."
"Çantama bir bakayım, belki bir parça şeker bulurum."

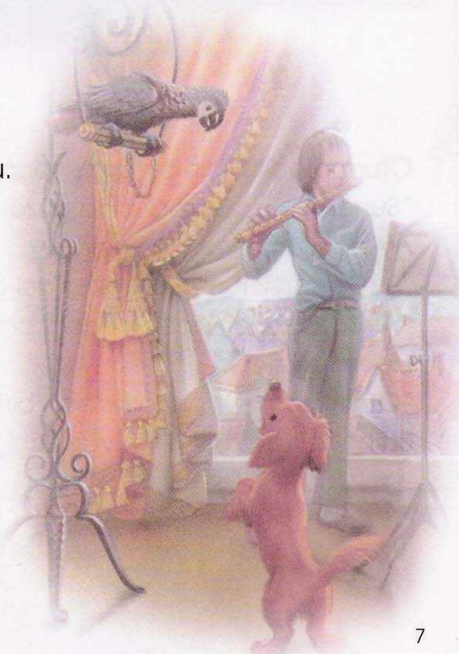
Asansör durdu. Müzik sesi geliyordu.

"Bu ses de nereden geliyor? Gidip bir bakalım." dedi kulak kabartan Pantuflla.

Beşinci kattaki müzisyen, flüt çalıyordu.

"İçeri gir, köpek, beni rahatsız etmiyorsun."

"Git, yat!.. Git, yat!" dedi tüneğinin üzerindeki papağan.

Oturma odası için bir avize seçmeye gittiler.

“Şuna bakın, ne kadar da güzel. Tıpkı bir futbol topu gibi” dedi Ayşegül’ün arkadaşı Engin.

“Şu Venedik lambası çok güzel değil mi?”

“Alamayız, çok pahalı.” dedi babaları.

Elektrikçi ailenin bir dostuydu.

“O lambanın yapraklarından biri çizik. Ama belli bile olmuyor.

Bu nedenle size indirim yapacağım.”

Oturma odasına büyük bir dikkatle avize takıldı:

"Şimdi lütfen bana o süsü uzat, Ayşegül, evet..."

Kapı çalıyordu. Kim olabilirdi ki?

Kimseyi beklemiyorlardı.

Bu bir bisiklet yarışçısıydı:

"Bu köpek sizin mi?.. Onu bisikletimi

birakmaya girdiğimde, garajda buldum."

"Biz farkına varmadan ortadan

kaybolmuş," dedi Ayşegül,

"Çok meraklıdır! Bilirsiniz, burada

her şey onun için yeni."

Daire hazırdı. Geriye taşınmayı

planlamak kalıyordu.

Bu gerçekten büyük özen isteyen bir işti!

"Nereden başlasak?" dedi anneleri,

"Bana yardım eder misiniz?"

"Evet, evet... Ne yapabiliriz?"

"Pekala, büfeyi boşaltın."

"Sonra da tabak çanağı
paketlersiniz... İşte, saman, gazete kağıtları, karton kutular.
Her şeyi güzelce kolilere yerleştirin."

"Dikkat et! Kırılabilir!"

"Bu kuş burada ne arıyor?"
dedi kendi kendine Bıyıklı.

Buum!.. Krak...

Bıyıklı annelerinin çok sevdiği
bir parfümün şişesini kırmıştı.
Parçaları topladılar.

"Ben kaçıyorum."

dedi Bıyıklı. Ve hop! Kimseye
görünmeden bir çekmeceye
saklandı.

"Bütün bu fotoğrafları toparlar mısınız, çocuklar?"

"Onları nereye koyalım?"

"Daha sonra düzenlersiniz. Şimdi zamanımız yok."

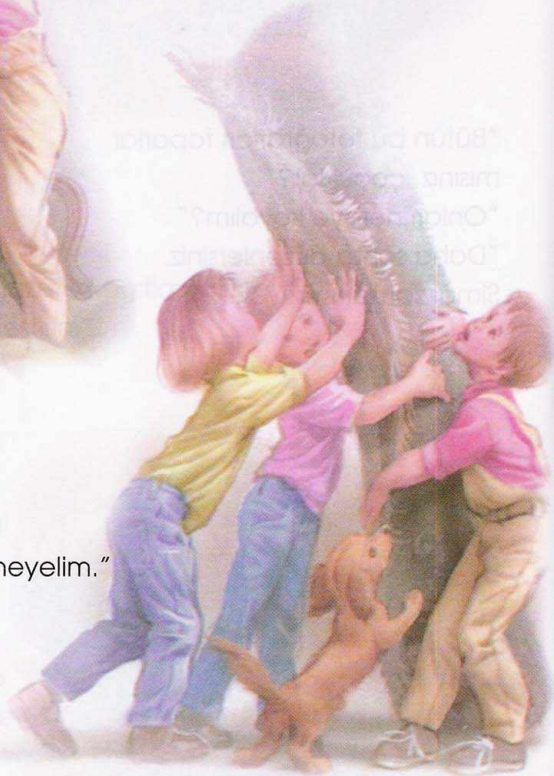

Evin altı üstüne gelmişti. Artık hiçbir şey yerinde değildi.

Ne yapacaklarını şaşırmışlardı...

"İmdat!.. Bu tablo çok ağır."
"Daha yukarı kaldır, Engin.
İpini çividen kurtaramıyorum!"

"Bu halıyı nasıl taşıyalım?
Ayağımıza dolanmasın!"
"Dik koysak nasıl olur?
İşimiz kolaylaşacaktır. Bir deneyelim."
"Hayır öyle olmaz."
"Bekleyin, çocuklar!
Babanız bunu yapmanıza
yardım edecek."

Ayşegül'ün kalbi hızla çarpmaya başladı. Bugün mahalledeki okuldan tamamen ayrılacaktı.

"Görüşmek üzere, Ayşegül, peki nereye taşıyorsunuz?"

"Beşiktaş'a."

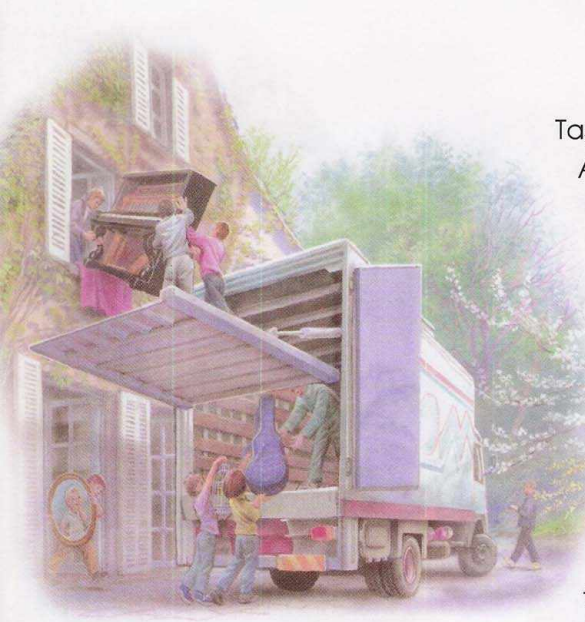
"Umarız ara sıra gelir, bizi kısa da olsa ziyaret edersin, değil mi?" diye sordu arkadaşları.

"Evet, tabii, geleceğim."

"Neden bizi bırakıyorsun?" dedi Mine, Ayşegül'ün küçük arkadaşı. "Seni bir daha hiç görmeyecek miyim?"

"Hayır, hayır, tabii ki göreceksin. Seni unutmayacağım. Söz veriyorum."

Taşınma günü geldi.
Anne ve babaları
çok yorgundu.
Ayşegül, Orhan,
Engin her tarafa
koşuyorlardı. Nakliye
işçileri piyanoyu
yüklediler. Bu çok
nazik bir işti.
"Dikkat edin, çocuk-
lar! Asansörün altında
durmayın, bu çok
tehlikeli."

"Her şeyi taşımamız olanaksız!"

"Evet, elbette taşıyacağız... Göreceksiniz."

Bütün mobilyalar kamyonu girmişti. Tek seferde
taşıyabileceklerdi. Kim inanırdı ki? Ayşegüllerin yeni
binasına geldiler. Nakliye işçileri asansörle mobilyaları çıkardı.

"Anlaşılan, bununla en üst kata kadar çıkabiliyorlar."

Çocuklar kaldırımda bir araya gelmişti.

"Dördüncü kata yeni taşınan

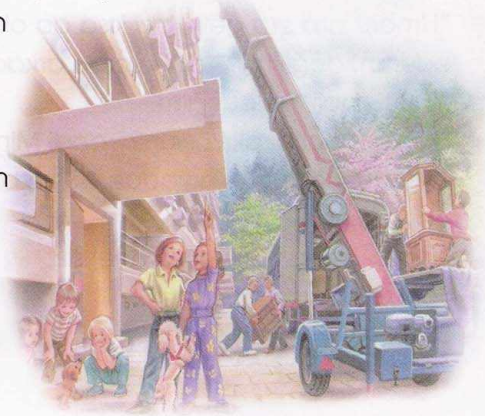
kız sen misin?.. Adın ne?"

"Ayşegül... ya sen?"

"Benimki de Volkan. Beşinci
katta oturuyorum. Ağabeyim
müzisyendir. Benim babam
bisiklet yarışçısı.

Köpeğimin adı Mekik."

"Benimki, Pantufla."

"Miyav!.. Miyav!"

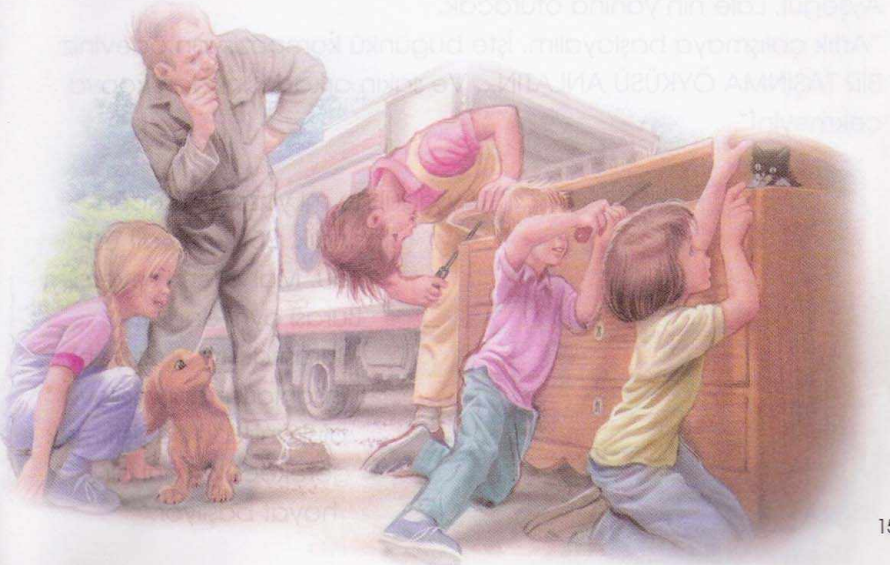
"Duyuyor musunuz? Sanki bir kedi miyavlıyor."

"Şişşt!.. Sanırım ses şu mobilyadan geliyor."

"Tüh! Çekmecenin anahtarını kaybettim."

Hemen bir tornavida kapıp mobilyanın üst kapağını kaldırıyorlar.

"Bıyıklı! Orada ne yapıyorsun? Demek kaybolmuş, zavallı!"

"Bugün," dedi annesi,
"seni yeni okuluna
götüreceğim. Müdire
hanımla
tanıştıracağım."
Sınıfa girdiler.
Ayşegül çok
heyecanlıydı.
Bütün bu yüzler onu
ürkütmüştü.

Kimseyi tanımiyordu. Nereye oturması gerektiğini bilemedi.

Sıra arkadaşı kim olacaktı?..

Şu gözlüklü kız sevimli birine benziyordu.

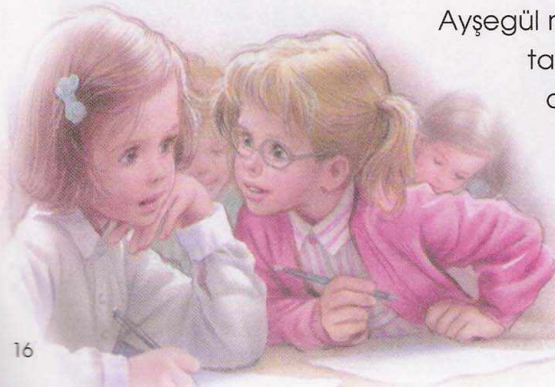
"Susun, çocuklar!" dedi öğretmenleri.

Sizi Ayşegül ile tanıştırayım, yeni sınıf arkadaşınız.

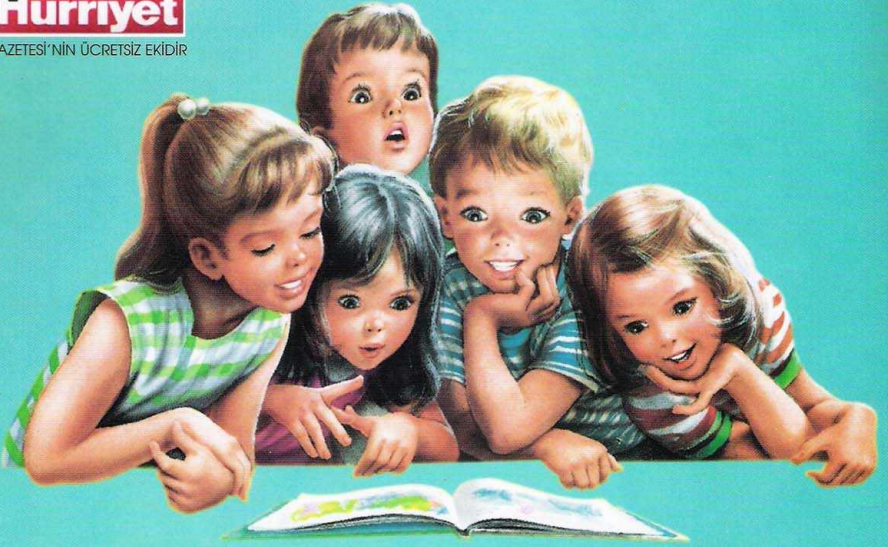
Ayşegül, Lale'nin yanına oturacak.

"Artık çalışmaya başlayalım. İşte bugünkü kompozisyon ödeviniz:

BİR TAŞINMA ÖYKÜSÜ ANLATIN... Ve sakın arkadaşınızdan kopya
çekmeyin!"

Ayşegül ne mi yazdı? "Biz dün
taşındık. Bütün ev alt üst
oldu. Mahallemi severdim.
Burası aynı değil.
Burası da iyi ama yeni
insanlarla tanışmak ve
alışkanlıkları değiştirmek
gerekecek. Yeni bir
hayat başlıyor."

“Küçük Ayşegül” serisi, dünyada çocukların en çok sevdiği kitaplar arasında birinci sırada yer alıyor. Dünya çocuk yazınında bir örneği daha olmayan çizer Marcel Marlier’in usta işi fırçasından ve kaleminden, Gilbert Delahaye’in öykülerinden yaratılan bu kitaplar yıllardır dünyanın en başarılı, en özgün eserleri arasındaki yerini koruyor.

“Küçük Ayşegül”ler çocukların dünyada kardeşliği, dostluğu; insan, hayvan, doğa sevgisini, çevre bilincini ve insan ilişkilerini geliştiren, onların sorumluluk duygusu içinde büyümelerine yardımcı olan öyküler olarak elden ele geziyor.

Bir “Küçük Ayşegül” kitabını belki de en az beş çocuk okuyor. Yıllarca kitaplıklarda saklanan, çocukluk günlerimizin en güzel anıları olarak bir sonraki kuşaklara aktarılan bu kitaplar hiçbir zaman güncelliğini yitirmiyor.

“Küçük Ayşegül” dizisi, okumayı sevdiren ve geliştiren kitapların başında geliyor...

Marsık Yayıncılık’ın, bu önemli dizisini, Hürriyet Gazetesi olarak çocuklarımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

